

Не так вже й просто — полюбити...

Анатолій Клименко

Не так вже й просто — полюбити,
Себе самого чи других.
А без любові як же жити,
І притулятись до своїх..

Як милуватися світанком
І задивлятись на зірки,
Якщо у серці раннім ранком
Не відгукнулися віки..

Коли у серце не пускаєш
Другого серця тихий стук,
То ти тоді мабуть не знаєш
Яким бува цей ніжний звук..

Яка буває позолота
Легких хмаринок вечорами,
І душу ніч не укриває
Солодкими такими снами..

Зустрічати сонце разом —
Веселіше як самому.
Серце радістю плекати
І віддати її другому..

Сонце золотом вкриває,
Серце радісно тривожить.
Той, хто правду уже знає, —
Всі страхи свої стриножить..

Розіллється радість тихо,
Всіх до купи позбирає.
Не посміє більше лихо
Поселитись в нашім краї..

04.08.2026